

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2008 r.
skargi M. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt II Ca (...)
wydanym w sprawie z powództwa Spółdzielni Inwalidów "P(...)" w O.
przeciwko M. P.
o zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od M. P. na rzecz Spółdzielni Inwalidów "P(...)" w O.
1200 (tysiąc dwieście) zł kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 11 października 2007 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację
pозwanego od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 22 maja 2007 r. uwzględniającego
powództwo w sprawie wszczętej przez Spółdzielnię Inwalidów „P(...)” w O. przeciwko
M. P. o zapłatę.

Od wyroku Sąd drugiej instancji pozwany wniósł skargę o stwierdzenie
niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia,
ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks
postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z
2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym

sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. – na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CMP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

Wniesiona przez pełnomocnika pozwanego skarga o stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie zawiera wymagania polegającego na wykazaniu, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że ten obciążający skarżącego obowiązek oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Wada wniesionej skargi polega także na tym, że skarżący nie odróżnia wymagania polegającego na przytoczeniu podstaw skargi i ich uzasadnienia od obowiązku wskazania przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Postawienie zaś tych wymagań przez prawodawcę jako dwu odrębnych jest – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w przytoczonym postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05 – zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Tymczasem przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. wymagania zostały w skardze ujęte łącznie i nie wiadomo, co stanowi przytoczenie podstaw i ich uzasadnienia, a co jest wskazaniem przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Do wymagań konstrukcyjnych skargi należy także uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Spełnienie tego obowiązku, pozostającego w wyraźnym związku z art. 417¹ § 2 k.c., wymaga złożenia przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienia tego oświadczenia. W tym celu skarżący może powoływać i przedstawiać dowody oraz inne środki, nawet nieuznawane przez kodeks postępowania cywilnego za dowody, jak pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów czy tzw. opinie prywatne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Zamieszczony w skardze wywód dotyczący uprawdopodobnienia szkody nie odpowiada tym wymaganiom. Skarżący nie wskazał rozmiaru szkody. Nie przedstawił też dowodów lub innych środków świadczących o powstaniu szkody.

Z przestawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c. oraz art. 98 w związku z art. 391, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.).